

**Verzameling
Verhalen 14**

Martin Wichink

Voorwoord.

Als heel jong is Martin Wichink begonnen met het schrijven van verhalen.

Het gaf hem de mogelijkheid om zich tijdens het schrijven terug te trekken in zijn eigen door letters en woorden gevisualiseerde wereld.

Deze “verzameling verhalen” is een bundeling “ongeslepen” emoties uit het dagelijks leven, vormgegeven in verhalen en gedichten van deze prijswinnende auteur.

Deze prachtig samengestelde bundel van Martin’s meest toonaangevende teksten, geeft de lezer een verfrissende unieke kijk op de wereld.

Deze verhalen is het eerste verzamelingsbundel welke op deze manier in openbaarheid komt en is ontstaan uit zijn passie voor schrijven.

Martin Wichink.

Inhoud van deze verzameling verhalen:

Markt is er voor iedereen.

Een eigen kijk op de markt, waar iedereen wel eens over heen loopt of bezoekt.

Moeder en oma dag.

Samen met de kleindochter op pad, nu Moederdag bij de dochter wordt gevierd.

Natuur momenten in en om Haarle.

Ontdekkingsreis langs mooie plekjes in en om het dorp Haarle heen.

O.D.O.L.

Om te begrijpen waar deze uitdrukking voor staat, dien je dit verhaal te lezen.
Mocht je deze uitdrukking al wel kennen, mag je ook rustig dit verhaal lezen.

Prins zonder kleren.

Een Haarles sprookje gebaseerd op de verhalen van de gebroeders Grimm.

Markt is er voor iedereen.

Markt kennen we allemaal wel. Is het niet een weekmarkt, rommelmarkt, dan is er altijd nog marktplaats. Markt is zo oud als de weg naar Rome. Zo zeggen ze dat wel eens, als het om leeftijd gaat van iets. Het is dan ook afgeleid van het Latijnse woord Mercatus, wat staat voor markt en handel. Later zijn daar ook specialistische markten door ontstaan. Denk hieraan bij vee- en vismarkten, maar ook braderieën zijn hierdoor ontstaan.

Markt is dan ook voor iedereen, die wat te koop heeft staan of zelf wat wil kopen. Er zijn marktkooplui met een eigen wagen of kraam, anders worden deze kramen of tafels wel te huur aangeboden.

Vaak worden markten als deze, georganiseerd op pleinen of in straten. Maar als je langs de deur gaat venten of vanuit een garagebox verkoopt, valt deze net als een rommelmarkt onder de straathandel. Niet dat dit zoveel uitmaakt. Zolang de koper en verkoper naar ieders inzicht tevreden uit elkaar gaan, dan is er weinig aan de hand. Of het moet hier om gestolen spullen gaan, dan is het heling en dat is strafbaar. Voor de rest is een vergunning bij de gemeente vaak al genoeg.

Op het werk lachen ze wel eens, als ik zeg dat ik naar de weekmarkt in Haarlem ben geweest. Deze is honderd procent productief. Ze staan soms met drie of vier personen in de viskar voor een vlotte doorstroming. Dat betekent dat deze markt goed bezocht wordt.

Goed, er staat maar een kraam op vrijdag, maar ook dat mag markt genoemd worden. Er wordt hier handel gedreven. Als ik wel eens over de markt van Nijverdal loop, zie ik wel eens kramen, waar maar weinig mensen bij stil staan of er gewoon langs heen lopen. Waar ik niet moet zijn, kijk ik zelf ook niet, maar de marktkooplui willen hun zogenoemde 'kraamstageld' wel graag terugverdienen. Het zal er wel uit kunnen, anders blijven ze niet komen. Handel is nu eenmaal handel en iedereen wil graag een goed belegde boterham eten. Zolang er handel is, zal er een marktwisseling zijn. De markt houdt en bepaald zijn waarde.

Moeder en oma dag.

Als verrassing komen we na een paar familiebezoekjes een dag eerder bij onze dochter en twee kleindochters. Onze schoonzoon is voor zijn werk in Engeland.

“We komen een nachtje bij jou logeren, als dat mag.” Dit zeg ik tegen onze oudste kleindochter.

“Tuurlijk mag dat opa.”

Terwijl de spullen uit de auto gepakt worden, wordt ook het avondeten bereid.

Na het eten gaat alles in de vaatwassen en mama en oma gaan nog even naar zolder om spulletjes uit te zoeken. Loïs neem ik mee naar de winkel. Mama en oma heb ik uitgespeeld tegen elkaar, dat ik nog een bosje bloemen wil kopen voor moederdag. Loïs weet wel welke we willen hebben. We gaan even met de auto, want het sputtert buiten en de hele afstand met een paar bossen sjouwen zie ik ook niet zitten.

Op het winkelplein aangekomen, regent het bijna niet meer. Toch moet de K3 paraplu wel mee.

“Als het gaat regenen opa, mag je bij mij onder de paraplu.”

“Daar ben ik heel blij om Loïs” en we stappen richting de bloemenzaak. Al rijden ze de buitenkarren al naar binnen toe, want het bijna sluitingstijd, mogen we toch gewoon binnen komen. Een bosje rode rozen voor oma. Voor mama moeten het oranje rozen worden. Loïs mag een losse roos uitkiezen om aan mama te geven en ook bij deze is de kleur oranje.

“Er moet nog wel een kaartje aan opa.”

“Tuurlijk moet dat Loïs.” Ze loopt al naar de balie om er een uit te zoeken.

“Mag ik hem zelf schrijven opa?”

“Ja hoor, jij kan dat.” Terwijl de andere twee bossen al ingepakt worden en een mooie strik krijgen, schrijft zij het kaartje. Geduldig wacht de medewerker tot ze klaar is en het kaartje aan de roos vastgemaakt kan worden. Na het betalen leggen we de bloemen eerst in de auto.

Nu gaan we naar de Albert Heijn toe. Als smoes moeten we nog doppinda's halen voor vanavond. We gaan het voor de TV gezellig maken. Bij de kassa vertelt Loïs dat zij ook haar mama voor de gek heeft gehouden. De Milka Oreo die ze zogenaamd voor papa's thuiskomst heeft gekocht, is haar cadeau voor

moederdag. Al heeft mama dit al voorzien. Zelf helemaal ingepakt met daarbij mooie tekeningen. Goed verstopt in de kamer achter de vitrage, achter de stoel, dat vindt toch niemand.

Thuis gekomen vertelt ze tegen mama dat we bloemen hebben gekocht voor oma en tegen oma vertelt ze hetzelfde precies andersom. Opa beweerd dat het héél druk was in de winkel en ik wordt hierin ondersteund door Loïs.

“Opa,” fluistert ze me in het oor. “De bloemen moeten nog water hebben in de auto.” Er is serieus over dit grote probleem nagedacht door de kleine meid, maar vaak heeft opa hiervoor ook weer een oplossing. Een stevig zakje water en de rozen kunnen rechtop staand zo in de auto blijven.

Na een gezellig avond gaan we allemaal naar bed. Morgen is het weer vroeg dag. Moet op tijd opstaan om met Loïs ontbijt op bed te maken voor mama en oma.

Als opa eindelijk vanaf zolder naar beneden komt, neemt juffrouw ongeduld opa gelijk mee naar de keuken. Oma moet bij mama in bed kruipen en afwachten waar wij mee aankomen.

Brood op de snijplanken, thee en koffie gezet. Bloemen worden uit de auto gehaald.

Aardbeien worden doormidden gesneden door opa en in hartvorm op het brood gelegd door Loïs. Zij regelt ook de suikerlaag over de aardbeien heen. De cadeaus gaan als eerste naar boven. Het ontbijt volgt. Alles valt in de smaak.

©2016 Martin Wichink.

Natuur momenten in en om Haarle.

Vaak lopen of rijden we er achteloos langs heen. Natuur momenten in Haarle. De meeste kennen we wel of zijn er wel eens geweest, maar staan we er niet dagelijks bij stil.

Neem bijvoorbeeld de bomen op het kerkplein. Het is een prachtig gezicht en geeft verkoeling met de kinderspeelmiddagen en rommelmarkten. Wist jij dat deze ooit gepoot zijn door leerlingen van de Op Weg school tijdens een boomplantdag?

Sta je liever stil bij de Kroningsboom aan de Molenweg. Deze is geplant bij de kroning van Willem Alexander als koning. Of ga je liever kijken bij een held uit Haarle, die zijn eigen verdiende boom kreeg bij het badhuis van de Palthetoren, tussen de rododendrons en azalea's.

Wist jij bijvoorbeeld dat de beuk bij de kerk al een eeuw staat in Haarle?

Natuurlijk zijn er struinpaden in Haarle aan de Molenweg. Maar loop je ook wel eens langs de wetering van de Stationsweg naar de Haarlerveldweg naast het voetbalveld? Met zicht op de ijsbaan en een blik op de andere kant van het industrieterrein van Haarle.

Natuurlijk kan je ook kiezen voor de langste (zand)weg van Haarle. Deze kan je zowel lopend als fietsend beleven. Het gaat hier om de Oude Deventerweg. Vanaf Nieuw Heeten fiets/loop je eerst langs oude boerderijen en kijk je over de velden heen tegen het bos aan. Iets verder dan Camping De Heidebloem, gaat de geasfalteerde weg over in een zandweg met fietspad. Rechts kan je in het weiland tegen de bosrand Schotse hooglanders tegen komen, net als reeën. Verder bij de parkeerplaats Oude Deventerweg/Van Heekweg kan je kijken over de heide richting de Palthetoren, maar aan de andere kant kijk je ook mooi over ons prachtige dorp heen. Langs autorischool Besten/Veldkamp ga je bij boerderij de Pas weer het bos in en dan eerste weg links. Hier bloeien op moment weer paarse korenbloemen in het veld. Ook hier kom je wel eens een ree tegen. Dit kan je overkomen tot de parallelweg naast de Almeloseweg. Ook

hier loopt de Oude Deventerweg aan de overzijde nog door. Langs het Berends bos langs enkele boerderijen kom je uiteindelijk uit op de Tunnelweg bij Landal.

Zo zie je maar weer wat Haarle aan groen en moois heeft. Ik kan je alleen maar veel plezier wensen met jouw ontdekkingsreis. Neem de tijd om te genieten.

©2017 Martin Wichink.

ODOL.

Langzaam open ik mijn ogen, als ik wakker ben geworden. Verdorie nee hé, ik heb het weer. Wat heb je weer, hoor ik je al vragen?

Ik heb last van O.D.O.L., zeg je dat wat?

Nee hoor, het is geen enge ziekte, schimmel of bacterie. Je kan als man hier over gaan twifelen, vooral als je weet dat het met enige regelmaat terug komt. Vooral 's morgens komt dit regelmatig voor, vandaar de naam.

Het kan bloedstollende taferelen opleveren. Gênant als je het veld op de camping over moet steken om bij het toiletgebouw te komen. Ik sta niet graag voor paal, maar zo rond te lopen kan nu eenmaal niet, waar je ook bent. Al zeg ik het zelf.

Aan erotiek denken moet je ook niet doen, dat doet de aandacht echter niet verslappen. Laat staan wat je doneert met een volle blaas.

Een emmer in de tent is een optie. Het richten hier in valt vies tegen, al maak je gebruik van de deksel om de straalrichting iets te veranderen. Het gekletter is in de vroege morgen in de wijde omtrek te horen en burens hebben nou eenmaal oren.

Om het probleem op te lossen is maar een remedie mogelijk, een nat washandje. Mocht je die niet bij de hand hebben, dan kan je diep adem halen. Niet te diep natuurlijk, dat verhoogt weer de druk op de blaas. Rustig adem halen en vooral nergens aan denken.

Wacht eens even... ik moet nog een koel biertje in de koelkast hebben staan en die is koud genoeg, denk ik. Waarschijnlijk alleen al door de gedachten hieraan, doen mijn formaat al tot normale portie slinken.

Nu maar zo snel mogelijk met mijn volle blaas het veldje over rennen, voordat we andere natte pret veroorzaken.

"Goede morgen buurvrouw. Ook al vroeg wakker?"

Haar antwoord wacht ik niet af, dat hoor ik later nog wel. Pfff... net op tijd.

©2011 Martin Wichink.

Prins zonder kleren.

Heel lang geleden werd er boven op de Sprengenberg een villa gebouwd met een uitkijktoren. Deze was eerst bedoeld als jachthuis. Daar verbleven dan de familie Wulfften Palthe tijdens hun jachtseizoen. Daar nodigden ze hun rijke gasten uit, die zo wild te verschaffen voor eigen gebruik. De drijvers kwamen uit het dorp zelf, veelal benaderd door de boswachter zelf.

Later na het overlijden van de heer Wulfften Palthe, woonde zijn dochter er nog een tijd. Nu valt het onder een stichting en wordt het aan nazaten verhuurd.

Hier begint dan eigenlijk ook het verhaal. Een van die nazaten was Johan Schimmelpenning. Een vrolijke jongeman, die graag wandelingen maakt in de natuur en daar is hij in de Haarlese bossen op de goede plek. Bijna altijd droeg hij een driedelig pak, maar het meest opvallende waren toch wel zijn kleurrijke blouses met daarop een fleurige stropdas. Vriendelijk was Johan wel tegen iedereen die hij daarbij tegen kwam. Je kon stevast rekenen op een goeden morgen, middag of avond. De klemtoon op goeden viel daarbij erg op, wat er ook achteraan kwam. Ook zijn zwiepende wandelstok met bovenaan een ronde knop, vergezelde hem op elke wandeling. Gezien zijn kleding, die droeg kreeg hij al gauw de bijnaam 'de prins' in de volksmond.

Op een van zijn wandelingen kwam hij op de Oude Deventerweg terecht en kwam langs het huisje van Toon Besten, beter bekend als 'Toon van de wever'. De bijnaam is ontstaan door de vader van Toon, die ook werkzaam was geweest in de textiel. Toon was hem daar opgevolgd en had buiten zijn werk als wever, ook enkele dieren bij huis en een stukje te bewerken land. Daar verbouwde hij vlas. Na het drogen en het rottingsproces er van, ontstaan er na het repelen enkele eindproducten. Van de korte vezels spinde hij touw daar van. De lange vezels gebruikte hij als garen voor het maken van linnen voor zijn blouses.

Die zondag zat Toon in zijn schommelstoel in het zonnetje voor zijn huis te dutten. Zijn krant die hij aan het lezen was, hing half over zijn gezicht heen. Bij het uitademen kwam deze een stukje omhoog, terwijl het snurken goed te horen was.

“Goeden... middag mijnheer”.

Toon schrok wakker van de onbekende slepende stem en trok de krant opzij. Nu scheen het zonlicht direct in zijn ogen, dus knipperde hij even met zijn ogen. Dan zag hij een heer van stand in drielijg pak voor hem staan.

“Ook goeiendag”. Toon bleef uiteraard beleefd.

“Ik zie dat u een stralend witte blouse aan heeft, maar mag ik vragen van wat voor aparte stof deze is gemaakt?”

“Dat is linnen en dat heb ik zelf gewoven.” Toon is niet zo’n kerel van lange zinnen, vooral als het kort kan.

“Zou u er ook een voor mij kunnen maken? Over de kosten ervan worden we wel eens.” Toon kijkt hem even aan, maar knikt dan bedachtzaam. Handelen is hem in ieder geval niet vreemd.

“Al is het nu de tijd niet voor, ik heb nog wel wat hangen. Wacht maar even.”

Toon verdwijnt snel naar binnen toe en komt even later met twee linnen blouses op een hangertje terug. Bang dat de vreemde kerel er al weer van door is.

Omdat Johan geen keus kan maken, neemt hij ze allebei en legt vijftig gulden op tafel.

“Maakt u alleen blouses van alleen linnen of gebruikt u ook andere stoffen?”

“Waar denkt u aan?” Toon ruikt nu meer geld.

“Aan zijde, net zoals je bij spinnen ziet in de ochtendgloren, als de dauw nog boven de velden hangt. Die glimmen nog meer.”

Toon doet net of hij hier diep over na moet denken en zegt dat hij dit wel wil proberen. Dan moet Johan over een paar weken maar eens terug komen. Het is nogal arbeidsintensief en het kost zeker het dubbele van wat er nu op tafel ligt.

Johan kijkt nog een keer naar de vijftig gulden en gaat met een diepe zucht accoord. Hij pakt zijn twee blouses en loopt weer richting de Palthetoren.

Toon laat zich weer in de schommelstoel zakken en peinst over een aanpak over de zijde die hij moet spinnen. Die vent is echt gek, als het van echte spinnen af moet komen.

Na een week of zes op een zonnige warme dag, meldt Johan zich nu in een zomers outfit, weer bij Toon. Hij is benieuwd of Toon wat voor hem kon betekenen. Toon neemt hem mee naar zijn schuurtje. Op de klos van het spinnewiel zit heel fijn glimmend garen.

“Dit garen heb ik gebruikt voor uw nieuwe blouse. Na het spinnen is het zo dun en licht, dat je het haast niet meer ziet. Maar het heeft een lichte prettige draagvorm. Zie hier, het eerste exemplaar voor u.”

Johan haast zich om zijn blouse uit te trekken, want deze sensatie wil hij toch graag mee maken. Met uiterste precisie helpt Toon Johan voorzichtig de nieuwe blouse aan trekken over zijn bovenlichaam.

“En... hoe zit ie, vraagt Toon even later?”

“Alsof het voor mijn lijf is gemaakt”. Johan kijkt en draait voor een de spiegel, die voor dit doel op de stoel is gezet en wrijft met zijn handen over de blouse.

“Het is wel een hele dunne stof. Ik voel het bijna niet.”

“Daarom draagt het ook zo prettig.”

Johan is zo in de wolken met zijn nieuwe blouse, dat hij direct betaald en zijn oude vergeet mee te nemen. Een colbert had hij niet aan met dit mooie weer en wil snel terug. In de spiegel op zijn slaapkamer kan hij zijn nieuwe blouse nog beter bewonderen. Met grote stappen verdwijnt hij aan de horizon.

Wat hij niet ziet, is de grijns die nu op Toon zijn gezicht verschijnt. Het klosje garen wat hij nu van de spinnewiel af haalt, is helemaal niet verbonden met de spoel.

Toon hangt de blouse van Johan buiten over de rugleuning van de stoel, mocht hij nog terug komen. Zelf verdwijnt hij liever even met zijn geld naar het dorp toe, waar hij bij café Lierinck een paar borrels gaat kopen.

Johan loopt niets vermoedend terug over de oude Deventerweg. Hij passeert daar ook de diepe koele, zoals de wat bredere afwateringsgat in het bos genoemd wordt. Daar is een gezin aanwezig uit het dorp, dat zich vermaakt met spelletjes. Opeens klinkt er een stem van een van de kinderen.

“Kijk papa, ‘de prins’ heeft geen kleren aan”.

Al snel joelen de andere vijf kinderen met de aanstichter mee. Johan bemerkt nu dat hij is beet genomen en snelt zich beschaamd voort richting de Palthetoren.

Dit was de laatste keer dat wij iets van Johan Schimmelpenning hebben vernomen. Toon heeft de buiten hangende blouse van Johan na een lange tijd, aan een langskomende zwerver mee gegeven.

Hoop dat je van deze verzameling hebt genoten.

Op mijn website staan nog meer verhalen en gedichten in deze bundelvorm.
Kom, kijk en download op:

<https://haarle15.jouwweb.nl/verhalen-gedichtenbundels>

Tot gauw.

Met vriendelijke groet,
Martin Wichink.